

spørge, om man ikke har foretaget noget som helst Skridt siden den Tid, thi der var adskilligt tilbage at anordne. Et Spørgsmaal var der især, som, saa vidt jeg opfattede det, ikke blev ordnet gennem de Skrivelser, men som der dog er sket en Del i; det er nemlig Spørgsmaalet om Forlæggelsen af en Del af Garnisonerne fra Landene Vest for Store Bælt til Sjælland. Det var en af de allervigtigste Forudsætninger for Lovene og i det hele taget Forudsætningen for, at man igennem Lovene skulde opnaa den Styrkelse af Forsvaret og ganske særlig den Forbedring af Krigsberedskabet, som tilsigtedes, at der blev en Del flere Garnisoner forlagt til Sjælland; og det var et af de Punkter, som vejede stærkest for mange af dem, der ikke vare tilfredse med de opnaaede Forbedringer, men dog fandt, at de maatte stemme for disse Love, det var den Omstændighed, at Garnisonsforholdene bleve saa væsentlig forbedrede set fra et Krigsberedskabs Standpunkt. Det var ogsaa noget, som den militære Sagkundskab, hvis Mening vi jo hørte, lagde størst Vægt paa, og som Landstinget som Helhed har set paa ganske paa samme Maade. Jeg skal minde om, at skønt man gik ud fra, at det var Forudsætningen, stod det ikke i Lovforslaget, at Garnisonerne skulde omlægges saaledes; men her i Tinget fik vi det sat ind, hvorledes Garnisonerne skulde fordeles mellem Landsdelene. Man har læst i Aviserne om den Kommission, der har undersøgt Garnisonsforholdene og forhandlet med Kommunerne, og det hedder sig, at det ikke er saa kort Tid siden, at denne Kommission har afgivet sin Betænkning og sine Forslag, og at disse Forslag have ligget i Ministeriet i længere Tid uden at være blevne fremmede yderligere. Det var et Spørgsmaal, der var fremme i det andet Ting, og der svarede den højtærede Minister, saa vidt jeg husker — jeg har det ikke ved Haanden —, at han ikke havde set det; det var ikke bleven forelagt ham til Underskrift. I saa Fald synes det, som om her et eller andet Sted er sket en Forsømmelse, at disse Sager ere lagte ad acta og ikke ere fremmede med den rette Hurtighed. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om det er rigtigt, eller om denne Sag er kommen til Ministeriet og naar, og hvorledes den er blevet fremmet — om den er naaet til den højtærede Ministers Underskrift, og da naar, og om den er bleven underskrevet og sendt videre derfra.

Da vi vi forhandlede forleden Dag om

Lovforslaget om Krigsministeriets Kontorer, mente jeg at kunne gaa ud fra, at hvad man havde hørt om den højtærede Forsvarsministers Udtalelser i Folketinget ikke var saa ganske rigtigt, idet det kunde tyde paa, at der var en hel Del Selvmodsigelse hos Ministeriet. Jeg mente, at man kunde gaa ud fra, at det var umuligt, at Ministeriet kunde gøre sig skyldigt i to hinanden modsigende Handlinger. Desværre er jeg blevet bedre oplyst efter at have læst Forhandlingerne i Folketinget, idet den højtærede Minister med omtrent 10 Liniers Mellemrum udtalte sig saaledes, at den ene Udtalelse stod i stik Modstrid med den anden. Den højtærede Minister udtalte nemlig i Anledning af forskellig Kritik, der var rettet mod Udtalelser af ham, at det, han vilde værgе sit Parti, sin Regering og sig selv imod, var den Misopfattelse, at de ikke vilde have noget Forsvar; han betoner her, at det skal være et virkeligt Forsvar, de ville have. Men saa ikke mere end en halv Snes Linier længere nede, vil Ministeren angive, hvorledes Forsvaret skal være. Jeg maa maa-ske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse en 4—5 Linier. Der staar ordret følgende mærkelige Ord: „Og denne Ordning er, som enhver ved, og som jeg ogsaa tydelig tilkendegav, den: Nedlæggelse af Københavns Befæstning til Lands og til Vands og Nedsættelse af de militære Udgifter.“ Ja, det staar der virkelig. Det kaldes virkelig „en Ordning“. Maa jeg spørge: Har man nogen Sinde hørt, at en Ordning af en Ting alene kan bygges paa negative Bestemmelser, paa Nedlæggelse, paa Bort-hugning, paa Nedsættelse af Udgifter? Skal det kaldes en Ordning, saa forstaar jeg ikke, hvorledes man bruger det danske Sprog. Saa omtales det senere, at det er et Program. Ja, det er nu allerede noget andet. Men naar den højtærede Forsvarsminister siger, at det, han nævner her, er en Ordning, maa det vel være underforstaaet, at det er det, der bliver tilbage, der er en Ordning; om det faa vi ikke nogen Oplysning paa det Sted. Først siger den højtærede Forsvarsminister, at han virkelig vil have et Forsvar, og bagefter siger han, at denne Ordning gaar ud paa at ødelægge det, der er, men siger ikke noget om, hvad der bliver tilbage. Man er da henvist til Gisning efter de Udtryk, der ere brugte, om det er den Ordning, som det radikale Parti har forsvaret i Forsvarskommissionen. Men nu er der det ulykkelige ved den saakaldte Ordning eller disse Forsvarsforberedelser, at de fra